

ΓΚΟΥΣΓΚΟΥΝΗΔΕΣ*

19ο ΠΑΙΔΙΚΟ ΚΥΝΗΓΙ ΘΗΣΑΥΡΟΥ

ΤΑ ΑΓΑΠΗΜΕΝΑ ΜΟΥ ΧΡΟΝΙΑ | ΜΕΡΟΣ 03

Σάββατο 23 Ιουνίου 1990

Αγαπημένο μου ημερολόγιο,

Απόψε περάσαμε καταπληκτικά!!!! Όπως κάθε χρόνο, έτσι και φέτος αναβιώσαμε το έθιμο του κήθωνα. Ήχε πολύ κόσμο που ήρθε να μας δει. Πόσο καμαρώνουμε στις κριτικές στολές μας!!! Πήγαμε όλοι μαζί και τις πήραμε από το εργαστήριο της κυρίας Ηλιάκη. Δώσαμε ραντεβού στην κρήνη Φιμόντι και μετά πήραμε το δρόμο για το σινεμά του Απόλλωνα, πριν φτάσουμε στο σινεμά στρίψαμε αριστερά και προχωρήσαμε σε αυτό το δρόμο ώσπου είδαμε στα αριστερά μας την ξύλινη πόρτα που οι σκάλες πίσω της οδηγούν στο χώρο που έραβε η κυρία Σοφία.

Ντυθήκαμε κριτικοπούλες για να αναβιώσουμε το έθιμο. Στα παλιά τα χρόνια, μια μέρα πριν την χιορτή του Άι Γιάννη, οι κοπέλες που δεν είχαν παντρευτεί μαζεύονταν στην πλατεία και μια από αυτές έφερε από το πηγάδι νερό χωρίς να μιλήσει. Το λέγανε αμίμητο. Μέσα στο πήλινο δοχείο (υδροφόρο νομίζω πως το είπε η γιαγιά) έβαζε κάθε κοπέλα κάτι δικό της. Μετά το σκεπάζανε με ένα κόκκινο ύφασμα και το βάζανε σε μια τσάντα ή κάπου ανοιχτά κάτω από το φως των αστεριών. Αυτό που μου άρεσε εμένα όμως πιο πολύ είναι πως οι γυναίκες αυτές το βράδυ ονειρευόντουσαν ποιου θα παντρευτούν!!

Το πρωί άνοιγαν το δοχείο και έπαιρνε η κάθε μια αυτό που είχε αφήσει, και τους έλεγαν για το μέλλον τους.

Μετά άναβαν φωτιά για να κάψουν τα μαγισοτέφανα, και περνούσαν πάνω από τη φωτιά για να διώξουν το κακό (λέει η γιαγιά).

Ξεκινήσαμε με όλη τη παρέα από το καμπαναριό της πλατείας και πήραμε το δρόμο που οδηγεί στο τηγάδι. Απέναντι από το καθαριστήριο, στο σύλλογο που μαθαίνουμε κρητικά μας περίμενε ο δάσκαλος χορού. Όλοι μαζί συνεχίσαμε για την πλατεία έξω από το Λύκειο Ελληνίδων.

Εκεί γίνεται κάθε χρόνο το έθιμο αυτό κι εμείς συμμετείχαμε με τον σύλλογό μας. Αφού κάναμε όλα όσα σου έγραφα παραπάνω, χορέψαμε κρητικά. Δείξαμε όλες τις φιγούρες που είχαμε μάθει. Η Αντωνία δεν ήρθε. Είχαμε να την δούμε μια εβδομάδα, γιατί είχε πάει στο χωριό της και σήμερα την περιμέναμε πως και πως. Θυμώσαμε όλοι όταν μας είπε πως θα κάτσει στίτι για να παίξει με το χαζό ηλεκτρονικό της, παρά να έρθει μαζί μας. Τι κρίμα... Αυτή έχασε...

Είμαι πολύ κουρασμένη. Τα υπόλοιπα θα στα γράψω αύριο. Λες να ονειρευτώ κάποιον;;;;;

Κυριακή 24 Ιουνίου 1990

Αγαπημένο μου ημερολόγιο,

Ξέρω ότι θα σε έχει πιάσει η αγωνία, γι αυτό σου γράφω. Κανέναν δεν ονειρεύτηκα χτες το βράδυ. Τι κρίμα...

Δευτέρα 16 Ιουλίου 1990

Αγαπημένο μου ημερολόγιο,

Σήμερα ήταν μια επεισοδιακή μέρα.

Στην αρχή είχαμε πει να πάμε στην πλατεία για σχολινάκι και λάστιχο αλλά ούτε η Γεωργία βρήκε το λάστιχο της ούτε η Αντωνία το σχολινάκι της. Μπορεί να το ξέχασαν την προηγούμενη μέρα εκεί. Τότε τα αγόρια είχανε μια φαινή ιδέα! Να πάμε για ψάρεμα.

Δώσαμε ραντεβού όλη η παρέα στα «ηλιοβασιλέματα».

Όπως πάντα ο Βασίλης και ο Αντώνης θέλανε να μας πειράξουν και τα κατάφεραν. Έφεραν μαζί τους για δολώματα κάτι ανδιστικά σκουλήκια τα οποία τα λέγανε «ακροβάτες». Ήταν κάτι σκουλήκια ΜΠΛΙΑΧ μόνο που το γράφω ανατριχιάζω, τα οποία τα έκοβαν μικρά κομμάτια με το μαχαίρι, τα κάρφωναν στα αγκίστρια και τα ρίχνανε στη θάλασσα για να τοιμήσουν λεί τα ψάρια. Είχανε δυο δόγτια μπροστά και βγάζανε πολύ αίμα όταν τα κόβανε. Φυσικά εμείς τα κορόιδια ούτε που τα αγγίξαμε, και τα αγόρια όλο γέλαγαν και μας κορόιδευαν. Πάντως δεν μπορώ να πω γελάσαμε κι εμείς αρκετά. Παρόλο που ήταν ανδιστικά, τα σκουληκάκια έκαναν τη δουλειά τους και βγάλαμε πολλά μικρά ψαράκια. Τα γέλια και οι χαρές όμως μας βγήκαν ξινά. Η πιετονιά της Γεωργίας τσίμπησε, και έβγαλε ένα ψάρι περίεργο στη όψη που το λένε «Δράκαινα». Οι δράκαινες έχουν διηχητήριο στις κεραίες του άνω πτερυγίου τους, όπως μάθαμε αργότερα από τον θείο της Αντωνίας που είναι ψαράς. Χωρίς να το ξέρει η Γεωργία, ακούμπησε το χέρι της εκεί προσπαθώντας να το βγάλει από το αγκίστρι και ένωσε αφόρητο πόνο.

Το δέρμα της στο σημείο που μπήκαν οι κεραίες, κοκκίωσε και πρήστηκε κατευθείαν. Φύγαμε κακήν κακώς και την πήγαμε όλοι μαζί στο φαρμακείο του κυρίου Κούνουτα που είναι στην πλατεία μας. Αφού απολύμανε καλά το σημείο, της έδωσε πταισίτιο φάρμακο. Μετά από αυτό την πήγαμε στο σπίτι της. Όλοι οι υπόλοιποι πήγαμε στο σπίτι του Κώστα. Η μητέρα του μας καθάρισε τα ψάρια που βγάλαμε, μας τα τηγάνισε και τα φάγαμε κατευθείαν. Πεντανόστιμα. Πήραμε τηλέφωνο τη Γεωργία να δούμε πως ήταν και μας είπε ότι ακόμα πονούσε πάρα πολύ. Επιτρεπε να μείνει αρκετές μέρες στο σπίτι και έτσι οι γονείς της, της πήραν

δύο ένα ηλεκτρονικό παιχνίδι για να σταματήσει να κάνει παρέα μαζί μας όπως λένε και να την ξεμυαλίζουμε. Πολύ της μόδας γίνανε αυτά. Ξηλιζώ να μην κολλήσει και αυτή σαν την Αντωνία.

Κυριακή 9 Σεπτεμβρίου 1990

Αγαπημένο μου ημερολόγιο,

Σε λίγες μέρες ανοίγουν τα σχολεία. Κάθε κατεργάρης στον πάγκο του που λέει και ο παιπτούς μου! Έτσι ζητήσαμε από τους γονείς μας, να μας αφήσουν να πάμε σινεμά. Έχει έρθει ένα πολύ ωραίο έργο με τίτλο «Επιστροφή στο μέλλον».

Ευτυχώς οι γονείς μας συμφώνησαν. Μας έδωσαν το απαραίτητο χαρτζιλίκι και πήγαμε μαζί με τα μεγαλύτερα αδέρφια μας για να μας προσέχουν. Το απόγευμα δώσαμε ραντεβού στα Βουστάκια. Πήραμε το δρόμο για το κάστρο και στο αριστερό μας χέρι συγκατήσαμε τον Απόλλωνα.

Όλοι είχαμε μείνει με το στόμα ανοιχτό. Πόσο θα θέλαμε κι εμείς να μπορούμε να ταξιδέψουμε στο μέλλον και να δούμε που θα είμαστε και τι θα κάνουμε άραγε μετά από 25 χρόνια. Είχαμε μαγευτεί από το αυτοκίνητο – χρονομηχανή και όλοι θα θέλαμε να ήμασταν στη θέση του πρωταγωνιστή!!!!

Η Αντωνία και η Γεωργία χάσανε το έργο. Κρίμα! Πάχι δεν ήρθαν. Όλο τον Αύγουστο ζήτημα να βρεθήκαμε δέκα φορές. Συνήθως ήταν στίτι και έπαιζαν με το κορσερβοκούτι που λέω εγώ. Η Γεωργία ήταν και δέκα μέρες στην Αθήνα διακοπές... η Αντωνία στο χωριό, καθόλου δεν τις είδαμε.

19ο ΠΑΙΔΙΚΟ ΚΥΝΗΓΙ ΘΗΣΑΥΡΟΥ

ΔΙΟΡΓΑΝΩΣΗ:

